

Szántó Olivér Román Katrincába Öltöztetve

Itt én vagyok román katrincás csajnak felöltöztetve, még fülbevalót is tettek. A ruhát biztos anyámék vették. Ez nagyapám fakereskedői irodájának a küszöbén készült, körülbelül 1936-37-ben. Egész nap kinn voltunk az udvaron. Hát hogy ezek a hengerek micsodák, nem tudnám megmondani, de valami betongyűrű, valószínű, amit le szoktak tenni vezetéknek, mert azt is tartottak, nem csak faárut.

Az anyai nagyapát úgy hívták, hogy Weissberger Bernát, kereskedő volt. Hogy milyen családból származott, hogy volt támogatása, nem volt, azt nem tudnám megmondani, de volt egy nagy építkezési lerakata, óriási nagy telekkel, és négyszobás összkomfortos házuk volt ott.

A nagyszülők házában volt fürdőszoba. Négy nagy szoba volt, fával fűtöttünk, csempekályhák voltak, hidrofor a fürdőszobában, annak idején már pumpával [szivattyúval]! A padláson volt egy hatalmas nagy tartály, és valami pumpaszerűséggel nyomták fel a vizet a tartályba, s akkor a fürdőszobában volt egy kazán, s az melegítette a vizet a fürdésekhöz. Teljes komfortunk volt.

Hatalmas nagy udvar, lovas szekér nem volt, hanem óriási nagy csobán [juhász] kutyáink voltak, akik vigyáztak a "poartá"-ra [kapura].

Nagyapámnak voltak beosztottjai, munkásai, kettő-három volt. Voltak asszonyok, például a nagymosásokat az asszonyok csinálták, szóval nem anyu, nem nagymama csinálta, arra mind volt valaki fogadva. Emlékszem, hogy volt egy úgymond cselédlány, s az vasalt, úgy rémlik.

Nagymamának volt segítője.